

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Реv2 2390/2017
Гж ап1 40/2017
28.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ и ЈЈ сви из ..., КК, ЛЛ, ЉЉ, ММ, НН, ЊЊ, ОО, ПП, РР, СС, ТТ и ЋЋ сви из ..., УУ и ФФ обојица из ..., ХХ из ..., ЦЦ из ... и ЧЧ из ..., чији је пуномоћник Весна Нићић адвокат из ..., против туженог ЦЦ - Огранак „ЦЦ1“ из ..., ради накнаде штете због неисплаћене увећане зараде по основу сменског рада, утврђења и накнаде штете, одлучујући о жалби туженог изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Р4 121/17 од 29.06.2017. године и ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1260/16 од 20.12.2016. године, у седници већа одржаној дана 28.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба туженог изјављена против решења Апелационог суда у Крагујевцу Р4 121/17 од 29.06.2017. године.

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог Апелационог суда у Крагујевцу да се о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде тог суда Гж1 1260/16 од 20.12.2016. године, одлучује као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1260/16 од 20.12.2016. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 203/14 од 23.11.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је сваки од тужилаца тражио да се тужени обавезе на исплату мање исплаћене зараде по основу рада у смени у периоду од 01.11.2006. године до 25.01.2011. године, у новчаним износима наведеним у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки

новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је сваки од тужилаца тражио да се обавезе тужени да му на износе мање исплаћене зараде по основу рада у смени за период од 01.11.2006. године до 25.01.2011. године уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање - Филијала Пожаревац, по стопи која буде важила на дан уплате доприноса. Ставом трећим изреке, одбијен је противтужбени захтев којим је тужени тражио утврђење да тужиоци незаконито раде са скраћеним временом по основу „рад у сменама“ који је укинут почев од 21.12.2001. године, ступањем на снагу Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“, број 70/01 и 73/01). Ставом четвртим изреке, одбијен је противтужбени захтев којим је тужени тражио утврђење ништавости члана 4. уговора о раду означених у том ставу изреке, који је сваки од тужилаца закључио са туженим, а који се односи на скраћено радно време. Ставом петим изреке, одбачена је противтужба туженог у делу којим је тражено утврђење да тужиоци не раде у сменама већ у циклусима, кроз прераспodelу радног времена, од дана почетка рада са скраћеним радним временом - 01.09.1989. године. Ставом шестим изреке, обавезан је сваки од тужилаца да на име више исплаћених износа за рад у сменама са скраћеним радним временом исплати туженом новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ од 03.05.2012. године до исплате. Ставом седмим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1260/16 од 20.12.2016. године одбијена је жалба тужилаца и потврђена пресуда Основног суда у Пожаревцу П1 203/14 од 23.11.2015. године у првом, другом и седмом ставу изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су, ради уједначавања судске праксе, благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права.

Апелациони суд у Крагујевцу је, решењем Р4 121/17 од 29.06.2017. године, предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужилаца у смислу члана 395. Закона о парничном поступку.

Против наведеног решења тужени је благовремено изјавио жалбу из свих законских разлога.

По налажењу Врховног касационог суда, жалба тужене није дозвољена.

Према одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 125/04 и 111/09 - ЗПП), које се у овом поступку примењују на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени

гласник Републике Србије“, број 72/11), странке могу изјавити жалбу против пресуде донете у првом степену (члан 355. став 1) и против решења првостепеног суда ако у том закону није одређено да жалба није дозвољена (члан 385. став 1). Наведеним законом није предвиђено право странке да изјави жалбу против решења другостепеног суда, која се могу побијати само ванредним правним лековима.

Из наведених разлога, на основу члана 374. у вези члана 411. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одредбом члана 395. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом по одредбама члана 394. тог закона, када је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или кад је потребно ново тумачење права.

По схватању Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови предвиђени цитираном законском одредбом да би се о ревизији тужилаца одлучивало као о изузетно дозвољеној. Побијана другостепена пресуда не одступа од праксе ревизијског суда у истоветним чињенично правним споровима против истог туженог, и израженим правним ставом о неоснованости тужбених захтева за исплату увећане зараде по основу сменског рада када је исти вреднован кроз коефицијент за обрачун основне зараде.

С`тога, не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, па је зато одлучено као у другом ставу изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужилаца није дозвољена.

Према члану 439. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У споровима о новчаним потраживањима из радног односа, дозвољеност ревизије се цени као у имовинскоправним споровима - по вредности предмета спора побијеног дела.

С`обзиром да је поступак у овом спору правноснажно окончан после 31.05.2014. године - дана ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 55 од 23.05.2014. године), о дозвољености ревизије одлучује се на основу члана 23. став 3. тог закона. Наведеном одредбом је прописано да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску

противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овом случају вредност предмета спора, меродавна за оцену дозвољености изјављене ревизије, одређује се према висини новчаног потраживања сваког тужиоца посебно, као формалних супарничара из члана 199. став 1. тачка 2 ЗПП. Тако одређена вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, због чега ревизија тужилаца није дозвољена.

Сходно изложеном, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у трећем ставу изреке.

Тужиоци нису успели у поступку по ревизији и зато немају право на накнаду трошкова тог поступка, па је такав њихов захтев одбијен и применом члана 161. став 1. у вези члана 149. став 1. ЗПП, одлучено као у четвртом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић